

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΜΟΛΤΚΕ

Βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν ἀναμένουσιν ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν ἔστω καὶ βιογραφικὰς σημειώσεις περὶ τοῦ ἀτόμου, οὗ τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐν τῇ πρώτῃ ἡμῶν σελίδι. Περὶ τοῦ Στρατάρχου Μόλτκε γνωρίζουσι πάντες ὅ,τι θὰ ἠδυνάμεθα ἐν τῷ ἐλαχίστῳ ἡμῶν χώρῳ νὰ δημοσιεύσωμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ θὰ ἀγνοῶσιν ἐπὶ τίνι εὐκαιρίᾳ δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνδρός, ἀπλῶς σημειοῦμεν, ὅτι οὗτος ἐορτάζει τὴν ἐννενηκοστὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του καὶ ἡ Γερμανία ὀλόκληρος ποικιλοτρόπως ἐκδηλοῖ τὸν ἀπειρον αὐτῆς σεβασμὸν πρὸς τὸν ἐνδοξὸν Στρατάρχην της.

Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Χαρᾶς εὐαγγέλια!

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος δὲν καλεῖται πλέον Χαρίλαος Τρικούπης, ἀλλὰ Θεόδωρος Δηλιγιάννης. Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὴν ἀρχὴν. Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἠκούσθη ἀκόμη ὁ ὀξύς ἤχος τῶν ζουρνάδων εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων. Ἀδιάφορον, ἂν δὲν προσεκληθήσαν ἀκόμη τέσσαρες τοῦλάχιστον ἡλικίας. Ἀδιάφορον, ἂν δὲν ἐπυρπολήθη ἀκόμη, ὡς ἐπὶ Κιουταχῆ, ὁ ἀποστάτης ἐλαιῶν τῆς Ἀττικῆς, καὶ δὲν ἔγεινεν ἀκόμη εἰσαγγελεὺς τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου ὁ κ. Γεωργαντᾶς καὶ δὲν ἀπενεμήθη ἀκόμη ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Σωτήρος εἰς τὸν κ. Τρύφωνα Μουτσόπουλον. Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ὁ τύραννος, ὁ ὀλετήρ, ὁ προδότης, ὁ σύμβουλος τοῦ Ροῦμ-βολδ, ὁ σφαγιστῆς τῆς Κρήτης ἔπεσε καὶ ὅτι ἀνῆλθε διὰ τῆς ψήφου τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν ὁ μέγας πατριώτης, ὁ μέγας Ναπολέων, ὁ γέρας τοῦ Μωριᾶ, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τρέμει ἡ Εὐρώπη καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον.

Τὸ «Ἄστυ» δὲν ἀποκρύπτει, ὅτι ἐν τῇ μεταβολῇ ταύτῃ αἰσθάνεται ἰδιαίτους χαρὰν. Πιθανὸν πολλοὶ νὰ μὴ πιστεύσωσι τὴν διαβεβαίωσίν μας ταύτην, καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές, ὅπως εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ δάκτυλος τοῦ κ. Ζωγράφου — μόνος του, ἄνευ τοῦ γνωστοῦ δακτυλιολίθου — συνέτριψεν ἐν Ἀχαΐᾳ τὸν Αὐγερινὸν καὶ τὸν Κανακάρην καὶ ὅτι οἱ Θεσσαλοὶ σύσσωμοι ἐξηγέρθησαν καὶ ἔρριψαν εὐγνωμόνως τὸν Τρικούπην νὰ πνιγῆ ἐντὸς τῶν διωρῶν τὰς ὁποίας κατεσκεύασεν εἰς τὰς πεδιάδας των, χάριν τῆς γεωργίας των. Τὸ «Ἄστυ» ἔχει ἰδιαιτέρους ψυχολογικοὺς λόγους νὰ χαίρεται. Ὅτε πρὸ πέντε ἐτῶν ἀκριβῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, εὔρε τὸν περικλεῆ πολιτικὸν ἀνδρὰ τῆς Πορτυνίας κυβερνῶντα τὴν Ἑλλάδα ἦτο τότε εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολεμικοῦ ὄργανοῦ του, συνέτασσε διακοινώσεις, ἐδημηγόρει πρὸς τοὺς ἀνδρὰς Ἀρκάδας, ἐκάλει ἡλικίας, συνέτασσε φάλαγγας μαχητῶν. Τὸ «Ἄστυ» ἠνδρώθη ὑπὸ τὸ μεσουράνημα τοῦ ἀστέρος τοῦ μεγάλου παλεμάρχου καὶ ἂν ἠδυνήθη

νὰ κερδήσῃ ἐγκρίτως τὴν εὐνοίαν τοῦ δημοσίου, ἂν ἠδυνήθη ἕως σήμερον νὰ διανύσῃ ἀπρόσκοπτον βίον χάρις εἰς τὴν ἐνθερμον ὑποστήριξιν τῶν ἀναγνωστῶν του οἷς ἔτερπε καὶ ἐφαιδρυνεν, ὀφείλει τοῦτο ἀναμφιλέκτως κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἐξοχὸν ἀνδρὰ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνέδειξαν καὶ αὐθις πρωθυπουργόν. Δὲν ὑπῆρξε συνεργάτης τακτικώτερος καὶ γονιμώτερος αὐτοῦ· αὐτὸς ἦτο ὁ ἀπαραίτητος παράγων τοῦ ἡμετέρου φύλλου, αὐτὸς παρεῖχε τὴν ὕλην, ἣν οἱ κάλαμοι τῶν συνεργατῶν τοῦ φύλλου μετεσκεύαζον, αὐτὸς ἐδίδε τὸν φαῖδρον τόνον ἐν ἡμέραις καττηφείας καὶ ἀπορίας.

Τὸν παρεκολουθήσαμεν ἀδιαλείπτως ἀφ' ἧς ἡμέρας προσέφερον ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας του θυσίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπαραιμόνευεν ἐξωθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς μὴ τύχη καὶ ψηφισθῆ τὸ ἐπάρατον νομοσχέδιον τῶν ὑδάτων τῆς Στυμφαλίας. Καὶ ὡς κυβερνήτης καὶ ὡς ἀρχηγὸς τῆς μειζονος μερίδος καὶ ὡς ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ὡς ὑπερασπιστῆς τῶν προνομίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς κηδεμὸν τοῦ ἀνηλίκου κ. Κατοῖνα, ἦτο αὐτὸς ἡ ἐμπνεύσασ τοῦ φύλλον μας Μοῦσα. Πανταχοῦ τὰ σατυρικὰ καὶ εὐτράπελα φύλλα ἀρύονται τὴν ἐμπνευσιν ἐκ τῶν ἔργων τῆς Κυβερνήσεως δι' ἡμᾶς συνέβαινε τὸ παράδοξον ν' ἀρυώμεθα αὐτὴν ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τοὺς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀντιθέτου στρατοπέδου. Τῇ ἀληθείᾳ εἶχε καταντήσει πάρα πολὺ σοβαρὰ ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Τρικούπης μὲ τοὺς ἀγῶνάς της περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐπανορθώσεως τοῦ Κράτους, μὲ τοὺς σιδηροδρόμους της, μὲ τὰ ὑδραυλικὰ ἔργα, μὲ τὴν στρατιωτικὴν σύνταξιν τῆς χώρας, μὲ τὰ θωρηκτὰ της, μὲ τὰς ὑπὲρ τῆς γεωργίας μερίμνας της, μὲ τὴν ἐπιφυλακτικὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πολιτικὴν της. Ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάς τόπος σοβαρὸς καὶ νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ἡ Εὐρώπη. Ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ στρεφώμεθα πρὸς τὸν ἀθάνατον κύριον Θεόδωρον καὶ τοὺς στενοὺς πολιτικοὺς του φίλους διὰ ν' ἀντλώμεν τὴν εὐθυμίαν καὶ νὰ μεταδίδωμεν τὸ μεδίκαρι εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Σήμερον, περὶ τὸ τέρμα τῆς πρώτης σταδιοδρομίας του εὐρισκόμενον τὸ «Ἄστυ» συναντᾷ καὶ πάλιν τὸν δαιμόνιον ἀνδρὰ πανίσχυρον πρωθυπουργόν τῆς Ἑλλάδος. Ἀκόμη δὲν ἐπάτησε τὸν οὐδὸν τοῦ ὑπουργείου καὶ ἡ «Πρωΐα» του ἤρχισεν ἀπὸ τῶρα νὰ ἱλαρύνῃ τὴν κατῆφειαν μὲ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο ὄφος, τὸ ὁποῖον μόνη ἡ χεὶρ τοῦ ἀνωτάτου αὐτῆς συντάκτου, ἡ εὐτυχῶς διασωθεῖσα ἐκ τοῦ πατριωτικοῦ ἀκρωτηριασμοῦ τοῦ 1886, γινώσκει νὰ γράφῃ. Ἄν δὲν ἔχωσιν ἄλλοι ἀφορμὰς νὰ χαίρωνται, ἀλλὰ τοῦλάχιστον οἱ καθυστεροῦντες τοὺς πρὸς τὸ δημόσιον φόρους καὶ αἱ σατυρικαὶ ἐφημερίδες δικαιοῦνται ν' ἀγαλλιῶσι διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν. Δυστυχῶς δὲν καταλογιζόμεθα μεταξὺ τῶν πρώτων, ἐπ' ὀλίγον δέ, ὀλίγιστον ἴσως χρόνον ἀκόμη θὰ ἀνῆκωμεν εἰς τὴν καθαρὰν συνομοταξίαν τῶν δευτέρων. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε καὶ ὑπὸ τὴν νέαν αὐτοῦ μορφήν τὸ «Ἄστυ» δὲν θὰ παύσῃ παρακολουθοῦν ἐκ καθήκοντος ἡμέρα τῇ ἡμέρα τὰς πράξεις τοῦ Λαοπροβλήτου κυβερνήτου. Καὶ ἐπειδὴ οὗτος δὲν δύναται νὰ διαφεύσῃ ἑαυτὸν οὐδὲ ν' ἀπαρηνηθῆ ὀλόκληρον τὸ μακρὸν παρελθόν του καὶ τῶρα περὶ τὸ γῆρας του νὰ γείνη ἄλλος ἀνθρωπος, καὶ ἐπειδὴ τὸ «Ἄστυ» ἀφ' ἑτέρου δὲν σκοπεύει ἐπίσης νὰ παραιτήσῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν εὐτράπελον αὐτοῦ χαρακτῆρα, διότι ὀλίγη ἱλαρότης πάντοτε συντελεῖ εἰς τὴν ψυχικὴν εὐεξίαν, ἐλπίζει ὅτι καὶ κατὰ τὸ νέον του στάδιον θὰ δυνηθῆ νὰ θέλγῃ συνεχῶς τοὺς ἀναγνώστας του...

Ἐκτός ἐν ἡ Εὐμαρμένη θελήσῃ ἄλλως καὶ ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος συμβουθεύσῃ λαμβάνων τὸν Σουλτάνον Χαμίτ καὶ τὸν Σταμπούλωφ δι' ἀπροόπτου καὶ θελλώδους πραξικοπήματος ἐπεμβῆ ἀπροσδοκῆτως ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὴν τραγικοκωμικὴν φαντασμαγορίαν τῆς 14 Ὀκτωβρίου.

Ἡρώδης ὁ Ἄττιος

Εἰς τὴν 14 Ὀκτωβρίου

Τῆς ἐρθύμης Ἀφροίλου ἀδελφῆ,
Τὸν ξανάφερες σὴ μέση γιὰ νὰ γίνῃ
εἰς τὰ ἔλκη τῆς πατρίδος ... ἀλοιφή,
καὶ προστάτης εἰς τὴν ὁλοία Ρωμησοῦνη!

Τὸν ξανάφερες!... — Μὰ δίνε του καρδιά
κι' ὁ Θεὸς πειὰ γιὰ τὰ ἄλλα ἄς τὸν φωτίσῃ,
Μήπως ξάφνω παραδώσῃ τὰ κλειδιά
κι' ὅπως ἄλλοτε σὴ μέση μᾶς ἀφήσῃ!

Δὸν μαι χῶτο!

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ Δηλιγιάννης βασιλεύει, ὄχι ὁ κοινὸς Δηλιγιάννης, ἀλλ' ὁ ἐξοχος ἐκεῖνος τῶν ἀειμνήστων ἡμερῶν, ὁ Δηλιγιάννης τῆς Πρωίας. Τὸ Πανελλήνιον βεβαίως ἀνέγνωσε τίνι τρόπῳ ἐξαισίῳ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ ὄργανου τοῦ τὴν παραίτησιν τοῦ κ. Τρικούπη καὶ τὴν πρόσκλησιν του εἰς τ' Ἀνάκτορα καὶ θὰ παρετήρησε βεβαίως, ὅτι τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἤκουσεν ἦσαν καὶ φωναὶ τῶν παιδῶν τῶν πωλούντων τὴν Ἀκροπολιν.»

Αἱ φωναὶ δὲν δύνανται νὰ λείψουν κατ' αὐθέντῳ τρόπον ἀπὸ τὴν πρωθυπουργίαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

*

Καὶ αὐτὰ τὰ «φαίνεται», αὐτὰ τὰ «ἴσως», αὐτὰ τὰ «πιθανόν» αὐτὰ τὰ «ἐνδεχόμενον»;...

Ὅλα αὐτὰ δηλοῦσιν, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσο ἀπροσδόκητον καὶ τόσο ἀνεξήγητον, καὶ τόσο ἀσυμβίβαστον μὲ τὸν ὀρθὸν λόγον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δηλιγιάννης, καὶ ὅταν εἰσέτι προσεκλήθη εἰς τ' Ἀνάκτορα, δὲν ἐπίστευεν ἀκόμη, ὅτι ἔγεινε πρωθυπουργός.

*

— Εἶδες τὸ κορδόνι;

— Αἶ βέβαια... ὁ Δηλιγιάννης ἔχει τώρα δίκη νὰ κορδώνεται.

*

Γραφουσιν ἡμῖν ἐκ Σόφιας:

«Τὴν νύκτα τῆς 14 Ὀκτωβρίου ὁ Σταμπούλωφ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι πολλαὶ γιγλιαδὲς βουλγαρικὰ καλπ-

κια διέβαινον μόνον τὴν Ροδόπην καὶ διηυθύνοντο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Λίαν πρῶτ' ἐξυπνήσας ἐκράξεν ἕνα ὄνειροκρίτην καὶ τὸν συνεβουλεύθη, ὅστις τοῦ εἶπεν, ὅτι βεβαίως θὰ ἦλθεν εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος ὁ κ. Δηλιγιάννης».

*

— Ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν ἐβγήκαν τρεῖς ἀντιπολιτευόμενοι.

— Ὅχι ἐβγήκαν τέσσαρες, διότι ἐβγήκε καὶ ὁ Τσελεπίτσαρης ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

Ἄσος

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΩΙΑΣ

- Φαίνεται πῶς ὁ Τρικούπης χθὲς τὸ βράδυ παρητήθη.
- Φαίνεται πῶς στὸ Παλάτι ὁ Ἡγέτης προσεκλήθη.
- Φαίνεται πῶς προσκαλοῦνται ὅλοι βουλευταὶ ταχέως.
- Φαίνεται πῶς Κυβερνήτης θὰ μᾶς διοικήσῃ νέος.
- Φαίνεται πῶς ὅλοι φίλοι ἐννοοῦν νὰ μπαλωθοῦνε.
- Φαίνεται πῶς Ὑπουργεῖον μὲν εἰκοσι ζητοῦνε
- Φαίνεται πῶς τ' ἀνωτέρω ὁ Γεγὴς τάχει γραμμένα.

Συμπλήρωσις τοῦ «Ἄστους».

- Φαίνεται πῶς ὅλοι τάχουν ἀπὸ τὴ χαρὰ χαμένα.

Καλλιόπη

ΜΝΗΜΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΝΑΥΑΡΙΝῳ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

Εἶνε γνωστὸν πρὸ πολλοῦ, ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε τὴν ἱδρυσιν Μνημείου ἐν Πύλῳ ὑπὲρ τῶν ἐν Ναυαρίνῳ πεσόντων Γάλλων καὶ, ὅτι ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ μέγα ἱστορικὸν γεγονός, ὅπερ πάντες γνωρίζουσιν, ἐδώρησε τὸν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Μνημείου χῶρον καὶ τὸ μάρμαρον πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ. Περαιτωθέντος τοῦ Μνημείου ἐγένετο τὴν 9 φθίνοντος μηνὸς ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων ὅσον οἶόν τε μεγαλοπρεπῶς. Ὁ ἐπιθηλάσιος βράχος, ἐφ' οὗ τὸ Μνημεῖον, ἐπληροῦτο πυκνοῦ πλήθους ἐντὸς δὲ λειψάνων συρομένων ὑπὸ γαλλικῶν ἀτμακίων παρίσταντο οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοί, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἡμετέρου στόλου καὶ αἱ ἐγχώριοι ἀρχαί. Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ Μνημείου ἐναπετέθησαν στέφανοι, ἐκατέρωθεν δὲ ἐκυμάτιζον σημαῖαι ἐλληνικαὶ καὶ ἐν τῷ μέσῳ γαλλικὴ. Λόγοι μετὰ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀντάξει πρὸς τὸ ἱστορικὸν γεγονός ἀπηγγέθησαν, τὴν δὲ ἱσπέραν ἔλαβε χῶρον μαγευτικὴ ἀληθῶς φωταψία.

Τὸν χῶρον ἐν ᾧ εὐρίσκοντο πρότερον τὰ ὀστᾶ τῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἡμῶν ἀγωνισθέντων Γάλλων, τὸ ἤδη κατασκευασθὲν Μνημεῖον καὶ τὴν ἐν γένει ἀπόψιν τοῦ Ναυαρίνου εὐρίσκουσιν οἱ ἀνχνῶσταί ἡμῶν ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι.

